

Jézus hét szava a keresztfán

Csia Lajos, 1960 márc. 11.

Jézus belső lelkivilágát és gondolatait kihallgatás alatt abból lehet megtudnunk, hogy a kérdések és vádpontok közül melyikre felelt és melyikre nem. Azokra a vádakra, melyektől az Ő sorsa, függött, nem felelt. Amelyekkel kapcsolatban használhatott azoknak, akik Őt hallgatták, tehát ellenségeinek, azokra rögtön felelt, még ha ez helyzetét súlyosbította is. Pilátusnak is csak azokra a kérdéseire felelt, melyekből haszna lehetett Pilátusnak. Azt megmondta neki, hogy Ő az igazság királya; Pilátus ebből okulhatott és meggondolhatta az ítéletet, t.i, hogy az igazság az, amiért az uralkodók odaát felelni fognak. Mikor összeverve, agyonkínózva ment a vesztőhely felé, és észrevette a síró, könnyező asszonyokat és a Luk. 23: 27-51.-ben olvasható szavakat intézte hozzájuk. Figyelmeztette őket, micsoda sors vár rájuk. *”Ha a zöldellő fával ezt művelik, mit tesznek a száraz fával?”* Nem rejtegette Jézus, hogy ő a zöldellő fa és akik reménység nélkül járnak a világot, azok a száraz fák. Oly szerénységet nem találunk Nála, mely a valóságot megváltoztatta volna. Ezzel is az embereknek használt, mert különben nem fordulhatnánk Hozzá, mint Mindenható Istenhez.

Jézus némán tűrte azt, ami a Golgotán történt. Némám tűrte a fájdalmakat. De azután hétszer megszólalt. Legalábbis ezt a hét szót jegyezték fel Róla az evangélisták. Csak azok érdekében tette, akik körülötte voltak, tekintet nélkül arra, hogy barátok-e vagy ellenségek. Minden emberi képzeletet felülmúló önmegtagadás nyilatkozik meg Jézus viselkedésében. Több, mint önmegtagadás: az önmegtagadáson át ömlik a mentő szeretet Belőle.

Első szava anyjára és kedvenc tanítványára, Jánosra vonatkozott. “íme a te fiad, íme a te anyád”. Ez a mondás azért látszik különösnek, mert Máriának voltak fiai Jézuson kívül is. Ha nincs is bebizonyítva egészen világosan, hogy Mária édes gyermekei lettek volna, bár az evangélium feljegyzései erről tanúskodnak, mégis úgy látszik, hogy Máriának voltak testi gondozói

/Máté. 25/. Miért adott Jézus Jánosban mégis fiút Máriának? Nem valószínű, hogy a 12 apostol közül bármelyik is Jézus tanítványa lett volna. Máriát nem találjuk ott Jézus tanítványai között. Tehát sem Jézus testvérei, sem Mária nem csatlakozott a keresztyén gyülekezethez Jézus életében. A fordulópontot Jézus halála adta meg. Jézus előre látta, hogy édesanyja egész szívével oda fog állni tanítványai mellé. Jézus feltámadása csodálatos hatással volt Máriára és Jézus tudta jól feltámadásának következményét. Máriának az új gyülekezetből volt szüksége valakire, aki szeretettel vegye körül. Jézusnak ebben a tettében benne volt az a szilárd állásfoglalás, hogy az Istenhez való tartozás új rokonságot kelt az emberek között. És ennek az új rokonságnak a nevében kapott Mária új fiat és az új fiú, új anyát. A régi hús és vér összekötetés helyett a szellemi rokonság lép elő.

Mondhatatlan kínjai közt Jézus el tudta gondolni, hogy anyjának milyen nehézségei lesznek a következő időben és gondoskodott, hogy támaszt kapjon az új családban, melyhez Mária tartozni fog. Tehát nem a testi rokonokra bízta Máriát, Ez volt az első mondás, mellyel Jézus édesanyjáról gondoskodott, Jézust nem töltötte be a Maga szenvedése. A legborzalmasabb kivégzési mód kínjai közt ennyire el tudott merülni édesanyja sorsába.

A második mondás a főpapokra, a csúfalkodó tömegre és a durva katonákra vonatkozott. Micsoda kemény, aljas SZÍV kellett ahhoz, hogy e nemes lelket gúnyolni tudják! És ezek voltak a papjai az embereknek, akik őket Istenhez vezetni voltak hivatva. Nemcsak akkor voltak a papok közt ilyen kegyetlen, szívtelen emberek, hanem máskor is. Mert ilyen közvetítő szerepben Isten és ember között vagy az kell, hogy az ember egészen Istennek adja magát, vagy annyira megkeményítse szívét, hogy e felelősséget lerázza és a papi tisztet dologtalan jövedelemforrásnak tekintse. Ezért a papok között sokkal hitványabb embereket találunk sokszor, mint más pályákon. Papi állást vállalni isteni hívás nélkül a legdurvább megsértése Istennek. Papi állásra koordinálni valakit isteni meghívás nélkül ugyanilyen vétek az Örökkévaló ellen. E gúnyolódó, kegyetlen, szívtelen társaság, a papok, diadalmasan álltak ott és mondták: „*ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről és szabadítsd meg magadat!*” Jézus jól hallotta e szavakat belehatoltak érzékeny szívébe és amit kiváltottak szívéből, ez a mondás volt:

„*Atyám, ne tulajdonítsd nekik, nem tudják, mit cselekszenek*”. Mindent meg bocsátott. A legkisebb visszafizetés sem volt a lelkében. Itt értjük meg azt a mondást, hogy aki az Atya vagy Fiú ellen szól káromlást, megbocsáttatik neki, csak ha a Szent Szellem ellen szól, káromlást, az nem bocsáttatik meg. Mint ragály terjedt tovább a papok gúnyja úgy, hogy a fán függő latrok is részt vettek a gúnyolódásban. Ha valaki Isten nélkül szenved: vagy embereket szíd, vagy Istent káromolja. De az egyik, mikor látta Jézus viselkedését, ott a keresztfán fordult meg és változtatta meg a hangot: „*miért szírod Őt, mikor ugyanazt szenvedjük, mint Ő, noha Ő ártatlan, mi pedig megérdemeltük*”. Büntudat volt e mondásban, s Jézushoz fordulás, mikor így szólt: „*Uram, emlékezzél meg rólam, mikor visszajössz majd királysággal.*”

Amit Jézus adott neki harmadik mondásával a keresztfán, ennél sokkal több volt; mert Jézus ezt mondta: „*Még ma velem leszel a paradicsomban*”. S hogy micsoda fényt adott e szavával a rablónak, azt el tudjuk képzelni.

Tehát három különböző embercsoporthoz fordult: az övéi felé, az ellenség felé és a bűnösök felé; és mindegyik felé szeretetet árasztott, még a legdurvább ellenségei felé is.

A következő négy szót Jézus másféle állapotban mondta el. Mert déli 12 órakor, ill. az akkori időszámítás szerint d.u. 6 órakor elsötétült az égtáj és ez együtt járt azzal, hogy Jézus önkívületbe jutott.

A keresztfán való függésnek ez a következménye: a fájdalom ájulásba vitte. Az utolsó percekben mondta a négy mondatot. E halála előtti négy utolsó mondat már nem az embereknek szól. Az egyik ezek közül a panasz szava volt, de nem az emberek, hanem az Atya felé. A 22. zsoltár prófécijának szóról-szóra való megisméltése: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” A zsoltáríró mint próféta, Jézus lelkiállapotába jutott bele, mikor ezt mondta. Hát valóban elhagyta az Atya Jézust? El. Jézus, Isten Fia arra vállalkozott, hogy bűnért való áldozat, legyen, átokká legyen. Ami pedig átok alá jutott, az kivettetett Isten közösségéből. „*Atyám, ha lehet múljék el tőlem e pohár, mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te*”, nem a testi halálra vonatkozott, hanem az Atya és a Fiú közti kapcsolat felbontására.

Mikor bűneink terhét Magára vette, áldozati bárányként megöletett, Isten átkát vont magára, s ez válaszfalként emelkedett fel Jézus és az Atya közé. Ott a keresztfán Jézus előtt minden elsötétedett, s nem hallott vigasztaló hangokat, mint a Gecsemáné kertben, amikor az angyal eljött és erősítette őt. Itt megszűnt a vigasztaló hang. Aki átélte, mit jelent a lélek számára, ha az Istentől elszakad, ha nincs többé égi fény, vigasztalás, Isten jelenléte, bátorítása, aki tudja, mit jelent égi vigasz nélkül maradni, az valamit érezhet abból, amit Jézusnak kellett szenvedni, mikor a testi kínok mellett, szellemi sötétségbe is jutott és a bűn terhét viselnie kellett. E mondás mutatja azt a szenvedést, amit bűneink Magára vevése jelentett. A testi kínoknál sokkal nagyobb szenvedés volt ez, s ebből fakadt ajkán az ötödik mondása, melyben az emberekhez fordult, s tőlük várt irgalmat: „Szomjúhozom”. Azonnal vittek ecetes vizet, mely az alatt az éghajlat alatt sokkal jobban csillapította a szomjúságot, mint a tiszta víz. Aki el tud fogadni szolgálatot az emberektől, az nem lehet az emberek ellensége. Mikor ezt mondta, visszafojtódott az ellenséges hangulat körülötte. Ekkor tudta meg Jézus, hogy most elérte a célt, amiért a földre kellett jönnie. Azáltal, hogy Isten elhagyta Őt. Ebben volt a csúcspontja az Atyjától való eltávozásnak, nem a testi halálban. Mert mikor a *Hádeszbe* ment, már az evangéliumot vitte magával. A halottak birodalmába már győztesen ment. A nagy fordulat ott történt a keresztfán. Hangosan kiáltotta a világba e szót: „*Elvégeztetett*”. A célhoz jutottam el. Mikor e szót odakiáltotta, hogy győzött, amit akkor nem értett meg a Sátán és a tisztátalan szellemei, a körülötte levő sokaság, sőt az övéi sem, akkor abban a szellemi sötétségben, melyben a lelke volt, mondta ezt: „*Atyám, a Te kezedbe teszem le az Én szellememet*”.

István vértanú hasonló mondatától éppen a „*teszem le*”-ben különbözik. István így szól: „*Fogadd el szellememet*”. De Jézus határozott kijelentést tett és ezzel a szóval rábízta Magát arra az Atyára, aki elzárkózott előle, és mikor átment ebből az életből a test nélküli életbe, akkor az ő szeme odaát fényre, világosságra ébredt és ezt vitte az alvilág sötétjébe a halottaknak. Odaát tehát nem szenvedett.

Nem a poklokra szállott alá. Mint a világosság fejedelme ment át, vitte magával a világosságot.

Jézus a keresztfán elmondott hét mondata közül az utolsó négyben saját magával foglalkozik. De ha beletekintünk e mondásokba, látjuk, hogy összefügg megváltói hivatalával. Ha nem ránk, bűnösökre gondolt volna, a diadalkiáltás nem így szólt volna: „*a célnál vagyok*”. A legnagyobb sötétségben volt Jézus a célnál. Ebből azt is látjuk, hogy nem a testi halálon múlik örök életünk eldöntése, hanem a szellemi halálon. Minthogy Jézusnál is a csúcspont nem a testi halálnál következett be, hanem a mikor felkiáltott: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet.*”; A szellemi halálban, a szellemi elhagyatásban van a csúcspontja az Istentől való eltávolodásnak. Az, hogy az egyház a testi halált tette határkövé, tulajdonképpen materialisztikus felfogás. Minden az Istennel való viszonyunktól függ. Ha mi egyszer ott állunk az utolsó órában ezen a földön és átmenni készülünk a halálon, ha nincs is vigasz, mely szívünkhöz szólna, a Sátán körülvenni próbál és kétségbe ejteni, még akkor sem kell kétségbe esnünk, hanem a vaksötétbe úgy ugranunk alá, mint ahogy Jézus tette, vagy ahogy István vértanú imádkozott: „*Uram, vedd Magadhoz az én szellememet*”, vak bizalommal. És e vak bizalom a földi életünkben is szükséges, hogy megnyilatkozzék, mikor Isten is magunkra hagyni látszik minket, mert próbára akarja tenni hitünket. „*Akármi is jön, biztos, hogy én Atyám kezébe hullok bele*”, mondja ilyenkor az ember.

Ezzel áttekintettük Jézus utolsó napjaiban tett mondásait. És talán legvisszhangzóbban az a szeretet áll elénk, mely az Úr Jézusban irántunk volt.

„*Filep, aki engemet lát, látja az Atyát*”. Ezt a mondást a kereszten értjük meg.
„*Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte.*”

„*Csia Lajos - feljavított kézírata.*”